

DE VERLOREN ZOON.

De volken van Europa zwierven ver weg van God. Zij verheerlijkten de rede: zij aanbaden de valsche cultuur; zij gingen op in stofvergoding.

Zij bouwden zich altaren, en daarop offerden zij aan hun goden: aan de zoogenaamde wetenschap; aan de kennis. Zij lachten en spotten met de hemelsche lichten; zij hadden iets beters: het licht hunner eigen rede. Zoo doofden zij de hemelsche lichten, en zij riepen: Groot is de Diana der rede!

Het werd donker boven Europa, want het ware licht komt van boven, en het gaf geen schijnsel meer. Er ontstond een bange, Babylonische verwarring. De haat ontbrandde: een felle, gloeiende haat, en de zonen van Jafet hebben hun kracht verteerd in een oorlog, welks wederga in verschrikking de wereldgeschiedenis nooit heeft gekend.

Nu ligt dat trotsche Europa neer bij zijn gebroken altaren, een spotbeeld voor den zwarten Neger van Afrika: uitgeput, uitgemergeld, uit vele diepe wonden verbloedend.

Europa is de Verloren Zoon....

Zal hij opstaan en tot zijn Vader gaan?

Hij was een veelbelovende jongeling. De trots van zijn vader; de hoop en de liefde zijner moeder.

Hij trok de wereld in: het hart vol idealen en dorstend naar het levensgeluk. Om dat geluk was het hem te doen. Ieder mensch zoekt het; die drang ligt onuitroeibaar vastgeknoot in ons innerlijk zijn. En deze jongeling zocht het levensgeluk ook.

Zijn moeder legde een Bijbel onder in zijn reiskoffer. En met tranen in haar stem zeide zij: „Mijn liefste jongen! Dat is de beste schat!"

Hij reisde ver weg. Hij doorkruiste vijf werelddelen, om het levensgeluk te zoeken. Maar hij vond het niet.

De wereldoorlog brak uit. Hij was een Duitscher, en de lange armen van Brittanje grepen hem. En hij werd achter het prikkeldraad opgesloten.

Toen brak er een dag aan, dat hij, vermoeid en ellendig, zijn koffer opende. Hij was als de wandelaar, die het schoone land van het geluk had gezocht, doch het niet had gevonden. Nu opende hij den koffer en haalde er den Bijbel uit.

Zijn oog viel op de eerste witte bladzijde vooraan. Ze was beschreven, en hij las daar: „Mijn liefste jongen! Als gij vermoeid neerzinkt van het zoeken naar het levensgeluk, en uw arm hart dorst naar God en Zijn liefde, dan lees dit boek, met een biddend gemoed, en de geur van het waarachtige levensgeluk zal er u uit tegenkomen!"

Zoo had zijn moeder geschreven.

Hij bladerde in het boek. Er lag een blauw zijden lint bij Lukas XV. En hij las van het verloren schaap; van den verloren penning. En toen hij verder las, barstte zijn ziel uit in den kreet: „Die verloren zoon ben ik. Ik zal opstaan en tot mijn Vader gaan."

De Morgenster ging stralend op in zijn jeugdig hart. Hij zag de tinnen blinken van het eeuwige Vaderhuis, en deze man, die dat onbarmhartige prikkeldraad had gevloekt, omdat het hem scheidde van de vrijheid, zegende thans dit prikkeldraad, omdat het hem had gebracht tot Gods Woord en tot de ware vrijheid en tot het waarachtige levensgeluk.

Het is avond; het is nacht. Grauwe wolken drijven laag langs het zwerk, en het donkere, zwarte water ruischt met kille huivering tusschen de steile, hooge wallen voort.

In die eenzame verlatenheid zit een jongeling, vlak bij het water, aan den rand, het peinzensmoede hoofd met de handen gestut. Geen traan breekt de starheid van zijn blik. Naast hem staat de wanhoop, en het water roept hem.

Levensmoede....

Hij verachtte het gebod van zijn vader, en de raadgevingen zijner moeder sloeg hij in den wind. Hij geloofde de leugen — dat was het. En omdat zijn hart de leugen geloofde, hechtte zijn hart zich aan het klatergoud der wereld, en dronk hij met volle teugen uit den beker, dien zij bood.

Zoo zwijmelde hij voort, als in een woesten droom. Doch er zou een schrikkelijk ontwaken komen, en hij is ontwaakt. De blinddoek scheurde; nu walgt hij van den zwijmelbeker. En hij heeft begeerd, zijn buik te vullen met den draf, dien de zwijnen aten; en niemand gaf hem dien.

Hij volgde het dwaallicht, en zie! het heeft hem hier gebracht: aan het ruischende water; aan de koele meren des doods.

Zijn het wel de koele meren? Zullen zij waarlijk den brand in zijn binnenste blusschen? Of schuilt ook achter deze koele meren de giftige leugen? En zal die leugen hem voor aller eeuwen eeuwigheid diep rampzalig maken?

Dat is de gedachte, die vasthaakt in zijn gemartelde ziel. Hij aarzelt. En de rivier roept sterker, dat hij komen zal, om te rusten in haar koelen schoot....

De verloren zoon ziet verbaasd op; hij hoort nog een andere stem.

„Mijn vriend! sta op en volg mij!"

't Is lang geleden, dat hij zulke een stem heeft gehoord. Zij heeft van innerlijke ontferming; ze herinnert hem als zoete melodie aan het ouderlijk huis.

En hij staat op; willoos, om den wonderen vreemdeling te volgen naar diens gastvrije woning.

De vreemdeling spreekt als een vaderlijke vriend; op dien teederen toon, die het verlorene zoekt. Hij schijnt de vertwijfeling te lezen in het hart van den verdooden jongeling, en vertelt hem van het eeuwige Vaderhuis en van den Vader, die hem staat op te wachten met open armen, in reikhalzend verlangen.

Hij wijst den ongelukkige op zijn zonde; niet als een rechter, maar met vaderlijk mededoogen.

De ban der vertwijfeling breekt. Deze oogen, die geen tranen meer hadden gekend, barsten uit in een hevige gevee; zooals de wolken weenen, na den langen, verschroeienden dag, en met hun tranen de aarde verkwikken.

Dan neemt de vreemdeling den Bijbel, en leest den verdooden jongeling de wonderbaar aangrijpende gelijkenis voor van den Verloren Zoon.

In dat plechtige oogenblik is de adem des Heiligen Geestes over de vermoeide ziel van dezen verloren zoon gegaan. Zijn hart is ontroerd door een diep berouw, doch in dat berouw is geen wanhoop, maar een smachtend en hijgend verlangen naar Gods vergevende liefde in Christus.

Hij is opgestaan en tot zijn Vader gegaan. En toen hij kwam, hebben de gouden cithers der engelen hem het zalig welkom toegezongen.

L. P.

„Bedroefd, maar altijd blijde."

Zegen, dien wij geven en verspreiden, zegent onszelf het meest.

Wenn du Gott wollest Dank für jede Lust erst sagen,
Du fändest gar nicht Zeit, noch über Leid zu klagen.

We klagen vaak, dat we zoo weinig aan de menschen hebben, maar laten we dan bidden, dat de menschen wat aan ons hebben.

BETTEX.

Van de daad gaat kracht uit. De daad is een krachtdadig zaad... Stille daden, ongezien, ongeprezen, zijn levenskrachten. Predik het Christendom door Christen te zijn. Het léven is de leer. De beste.

JAN LIGTHART.

